

בן־דרור ימיני

הפרעת קצב

***** זה כבר לא ויכוח על הרפורמה, שמכונה גם הפיכה. זה ויכוח על הנפש הלאומית שלנו. זה ויכוח על ריסוק המכנה המשותף. כבר לא ברור איזו פשרה תושג, בתקווה שתושג. אבל ברור שהרבה מאוד קווים אדומים נחצו בשבועות האחרונים. וזה עוד עלול להחמיר. משום שבעקבות הדברים של יריב לוי, שלא יציית להחלטת בג"ץ, ובעקבות האיום הפשיסטי־מאפיוני של דודי אמסלם על המפכ"ל - המשבר החוקתי הוא רק עניין של זמן. אם יש מישהו שיכול לעצור את הטרורף הזה - נתניהו הוא האיש. אבל הוא לא מתערב, ולא בגלל הוראה של היועצת המשפטית. הוא לא מתערב משום שהוא מוביל את הטרורף.

מדינה קרועה

טרורף רודף טירוף. מדיני עם משפטי. השבוע החליטה הכנסת על ביטול חוק ההתנתקות, ועוד לפני כן, על הכשרת תשעה מאחזים. בשני המקרים מדובר בהפרה בוטה של הבנות והסכמות - לא עם הרשות הפלסטינית, אלא עם הידידה החשובה ביותר של ישראל, ארצות הברית. הרי פעם ועוד פעם טוענת ישראל שהפלסטינים מפירים הסכמים. הם אכן מפירים. ומה עכשיו? איך בדיוק אפשר יהיה לחזור על הטענה הזאת? מה אומר לסטודנטים בקמפוסים, שבפניהם אני מופיע בימים אלה. הם מציגים שאלות קשות.

ההחלטות החדשות גורמות להפסד ידוע מראש של ישראל. מדובר בבעיטה באינטרסים המשותפים שלנו עם ארה"ב. כאשר במפלגה הדמוקרטית יש פחות ופחות אהדה לישראל, זה לא רק בגלל הקמפיין של שונאי ישראל. זה גם בגלל מה שעושה ישראל. אנחנו זקוקים לתמיכה דו־מפלגתית במאבק האסטרטגי החשוב ביותר, מול איראן. אבל בין הימין הקיצוני והבריוני שהשתלט על ממשלת הימין על מלא לבין האינטרס הישראלי - נתניהו מעדיף את הימין הקיצוני. ולעזאזל המדינה.

מעולם לא הייתה בישראל ממשלה שהחלטותיה ופעולותיה הן המתנה הטובה ביותר לשונאי ישראל. אם זה לא טירוף, לא ברור מהו טירוף. נתניהו היה יכול לדרוף על השולחן ולהבהיר לחברי הקואליציה שלו שההסכמים עם ארה"ב והברית האסטרטגית חשובים הרבה יותר מכאבי הראש חומש ואביתר. השרה אורית סטרוק, יוזמת חוק ביטול ההתנתקות יחד עם ארלשטיין, הודרוה להודיע ש"נחזור לרצועת עזה". החוקים האלה, ההחלטות האלה, ההצהרות, המאחזים, הם פיגוע עצמי. בגללם יש יותר ויותר הורים ששולחים את הילדים שלהם לשירות קרבי בחירוק שיניים. מדוע שבנים למשפחות ציוניות יהיו בשר התותחים של מטורפים מהימין הקיצוני, שחלקם אפילו לא שירתו בצבא? אז לא. סרבנות היא לא הדרך. היא תקרע את החברה הישראלית. ולמרות שרבים מהישראלים, ובימים אלה נרמה שרוב הישראלים, לא מחבבים במיוחד את הממשלה הזאת, זו הממשלה שנבחרה באופן דמוקרטי. וכדי שהסרבנות תישאר בשוליים של השמאל האנטי־ציוני יש צורך בממשלה ציונית, ולא בכזו שרוקדת לחלילי הימין האנטי־ציוני.

השרה סטרוק. אם נתניהו היה רוצה הוא היה מבהיר לה שארצות־הברית חשובה יותר מכאב הראש של חומש

לפינוי המאחזים הבלתי־חוקיים, אלה שמתעקשים ליצור כאן מדינה דו־לאומית. אחרי גל הסרבנות של השבועות האחרונים, הוא קונן, גם אם היא סרבנות מסוג אחר, איזה סיכוי יש לממשלה נבחרת לפנות מאחז קטן אחר? הרי כמו ירינו אנחנו מעניקים תעודת הכשר לסרבנות המונית אם וכאשר תהיה החלטה על הפינוי הבא. תומכי סמוטריץ' וכן גביר יעשו את המוות לממשלה. אפשר לשכוח, הוא הוסיף, מהאירוע של הימין בהתנתקות. יש ימין חדש, קיצוני יותר, שכופה עלינו מציאות של מדינה אחת גדולה, והוא המרוויח הגדול ביותר מהכאוס של החודשיים האחרונים. ועכשיו, במסגרת המחאה שכוללת קריאות למרי אזרחי ולא־יציית, אנחנו מנסחים את קווי היסוד של מחאה נגד כל הסדר מדיני. במקום להתווכח עם לוי ורוטמן, אנחנו מדברים על פסיכופתים וכתבי אישום. ועל המחאה המוצדקת הזאת, שיורדת מהפסים, אנחנו נשלם מחיר בריבית דריבית.

מהפסים. והמצעד נמשך. כשאחד מדוברי המחאה מכנה את מובילי הרפורמה "שלושה פסיכופתים", והמסקנה שלו היא ש"דיקטטורים יסולקו רק בכוח", אז אנחנו בבעיה. וכשאחד כותב ש"צריך להעמיד את יריב לוי לדין על ניסיון הפיכה ושינוי המשטר הדמוקרטי. יש סעיפים רלוונטיים בחוק העונשין", אז הוא הופך לתאום של יאיר נתניהו. יש אי־ספור פוסטים אלימים ברשתות החברתיות. חלקם של בוטים, מכל הצדדים, שכל מה שהם מנסים לעשות הוא לסכסך, לפלג, להפוך את ישראל למרקחת של אלימות. הבוטים הללו ראויים להתעלמות. אלא שכאן לא מדובר בבוטים. הראשון הוא רונן צור, יועץ אסטרטגי מוביל. השני הוא אורי זכי, יו"ר הנהלת מרצ ויו"ר מרכז הרצל. הוא הסמן הציוני של מרצ. והשניים הללו הם יושבי קבע באולפנים, על תקן של פרשנים ובעלי עמדה. זה השיח? הרי יש מספיק טענות מצוינות נגד החקיקה.

דפקנו את עצמנו, אמר לי השבוע חיים רמון. הוא חושב שישראל זקוקה להסדר מדיני, ובראש ובראשונה

בין אמסלם לאולמרט

המשבר הנוכחי הוא, בין השאר, תוצאה של אטימות של עשרות שנים לכל ביקורת עניינית על מערכת המשפט. אז כן, יש צורך בפשרה. וכאשר עברכם הנאמן מעז להשמיע ביקורת על מה שהיה, או תמיכה בפשרה, התגובה היא מטח של תגובות לא ענייניות. אתה יושב על הגדר, אמרו לי. רגל פה רגל שם. זו שעה קשה, שעת חירום, מטיפים הנחרצים. איך אתה יכול להמשיך עם ה"גם וגם". גם ביקורת על מערכת המשפט וגם התנגדות לרפורמה. הם בזים למי שמחפשים את המכנה המשותף. יש לי חשש שהנחרצים הללו הם חלק מהבעיה. משום שאין כאן שני עמים. אין באמת שני מחנות. אין גדר. יש קשת רחבה של דעות. חלק מהבעיה היא שמתנגדי הפשרה תופסים חלק גדול מנפח השיח הציבורי. ועם נחרצות לא יוצרים מכנה משותף רחב ולא הסכמה. עם נחרצות עלולים להוביל לחורבן. משום שנחרצות רומסת את אלה שחושבים קצת אחרת. ויש כאן רוב שחושב אחרת. לא כמו דודי אמסלם ולא כמו אהוד אולמרט. יש לנו יותר מדי נחרצים בשיח הציבורי. אין צורך בעוד אחד. ■

השבוע נחשף כי שר המשפטים הגיע בפורים למסיבה בביתו של פעיל מפלגה מוכר, שקשור למשפחת פשע. החשש שהעליתי כאן, שקבוצות לחץ במרכז הליכוד ינסו להשפיע על מינוי שופטים, מתברר כאמיתי

נשף בלי מסכות

קבוצות לחץ, כתבתי כאן רק לפני שבוע, שקשורות למרכז הליכוד, ינסו להשפיע על מינוי שופטים. ומה נחשף השבוע? ובכן, בעוד שר המשפטים יריב לוי מקדם את הרפורמה, הוא, בכבודו ובעצמו, הגיע למסיבת פורים בביתו בהרצליה של רפי חיים־קרושים, פעיל ליכוד מוכר, אדם שקשור למשפחת פשע ושיריזה בעברו ארבעה עונשי מאסר. כשכתבתי את הדברים זה היה חשש ערטילאי, והנה מתברר שמדובר בחשש אמיתי.

מאיז תצמח התקווה? דווקא מהליכוד. בין חברי הכנסת של הליכוד יש כעשרה ששומרים על שתיקה או שמותחים ביקורת על חקיקה בכפייה. הם לא רוצים משבר חוקתי. הם לא רוצים להגדיל את ממדי הסרבנות, הסמויה והגלויה. הם לא רוצים את הקרע בעם, והם מבטאים את עמדת רבים ממצביעי המפלגה.

צודקים אבל טועים

מחנה המחאה לא פטור מביקורת. הפגנה בבני־ברק היא בערך כמו מצעד גאווה ברהט. זו לא מחאה. זו ירידה